

Upravujeme-li výpravnou obrazovou publikaci, ilustrovanou encyklopedií nebo internetový obchod, zjistíme záhy, že podobně nesourodý obsah vyžaduje krajně důkladnou přípravu pokud možno co nejdokonalějšího zrcadla sazby, jež nám následně umožní maximálně operativní a rychle vkládání všech obrazových i textových částí na jednotlivé stránky. I jen letmé prozkoumání libovolného časopisu či encyklopedie okamžitě prozradí, zda se autorovi úpravy podařilo skloubit všechny elementy do jednotného a funkčního celku, dát změti obsahu jasný smysl, povýšit nutný prvotní chaos na dokonalý řád.

Odborný text se většinou skládá z poměrně složitě strukturovaných informací. Úkolem typografa je zejména vyjádřit úpravou co nejsrozumitelněji hierarchii těchto informací tak, aby čtenář na stránce nebloudil, pochopil okamžitě a bez namáhání, kde začíná, pokračuje a kde končí souvislý text, ke kterému obrázku se váží jednotlivé popisky a podobně. K tomu mu pomáhají nejen prostředky typografické, tedy typ písma, proklad, vyznačování a systém nadpisů; ale také formát, vzdálenost zrcadla od okrajů stránky a v neposlední řadě i vnitřní členění zrcadla sazby, na které se nyní cíleně zaměříme.

Snahy členit účelně plochu stránky se váží už ke středověkým rukopisným knihám, ale až dvacáté století spolu s novými tiskovými technologiemi a rozmachem firemního grafického designu přinesla akutní potřebu vytvořit jakýsi systém, který by usnadnil úpravu rozličných tiskovin, pomohl uchovat vnitřní grafickou jednotu i vícestránkovým brožurám a rozsáhlým publikacím. Jednalo se v podstatě o počátky moderního informačního designu (který se v poslední době razantně přenáší do oblasti webových stránek a elektronických dokumentů obecně) a byl založen na repetitivnosti vnitřního geometrického členění, zjednodušeně řečeno na rozčlenění zrcadla na určitý počet obdélníkových

Upravujeme-li výpravnou obrazovou publikaci, ilustrovanou encyklopedii nebo internetový obchod, zjistíme záhy, že podobně nesourodý obsah vyžaduje krajně důkladnou přípravu pokud možno co nejdokonalějšího zrcadla sazby, jež nám následně umožní maximálně operativní a rychlé vkládání všech obrazových i textových částí na jednotlivé stránky. I jen letmé prozkoumání libovolného časopisu či encyklopedie okamžitě prozradí, zda se autorovi úpravy podařilo skloubit všechny elementy do jednotného a funkčního celku, dát změti obsahu jasný smysl, povýšit nutný prvotní chaos na dokonalý řád.

Odborný text se většinou skládá z poměrně složitě strukturovaných informací. Úkolem typografa je zejména vyjádřit úpravou co nejsrozumitelněji hierarchii těchto informací tak, aby čtenář na stránce nebloudil, pochopil okamžitě a bez namáhání, kde začíná, pokračuje a kde končí souvislý text, ke kterému obrázku se váží jednotlivé popisky a podobně. K tomu mu pomáhají nejen prostředky typografické, tedy typ písma, proklad, vyznačování a systém nadpisů; ale také formát, vzdálenost zrcadla od okrajů stránky a v neposlední řadě i vnitřní členění zrcadla sazby, na které se nyní cíleně zaměříme.

Snahy členit účelně plochu stránky se váží už ke středověkým rukopisným knihám, ale až dvacáté století spolu s novými tiskovými technologiemi a rozmachem firemního grafického designu přinesla akutní potřebu vytvořit jakýsi systém, který by usnadnil úpravu rozličných tiskovin, pomohl uchovat vnitřní grafickou jednotu i vícestránkovým brožurám a rozsáhlým publikacím. Jednalo se v podstatě o počátky moderního informačního designu (který se v poslední době razantně přenáší do oblasti webových stránek a elektronických dokumentů obecně) a byl založen na repetitivnosti vnitřního geometrického členění, zjednodušeně řečeno na rozčlenění zrcadla na určitý počet obdélníkových